

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA

VOL. II

Florida • Georgia • Hawaii • Idaho • Illinois • Indiana • Iowa • Kansas

GILLETTE & L'ORÉAL, WOMEN USA — VOL. II

L'ORÉAL THROUGH GILLETTE · 04

Florida, Georgia, Hawaii, Idaho, Illinois, Indiana, Iowa, Kansas. Ang ikalawang yugto ng pagtawid sa Amerika; ang pinagsasaluhang prologo sa Arctic ay inilagay rito nang buo, nakatiklop para sa mga bumabasa ng serye nang sunud-sunod.

Kabanata Sero — pinagsasaluhang simula

Ang pambungad na kabanatang ito ay pinagsasaluhan ng lahat ng anim na tomo ng Women of the United States. Buo itong inilalathala rito, at nakatiklop upang mabasa ang serye nang sunud-sunod nang walang pag-uulit.

KABANATA SERO

Dito, ang mundo ay hindi isang teritoryo: isa itong hangganan. Ang North Pole ay hindi tumatanggap, hindi nagpapatawad, walang iniwang puwang para sa pagkakamali. Naghahari ang puti bilang isang ganap na nilalang, tahimik at walang alaala. Ang temperatura ay hindi datos ng panahon: isa itong maninila. Tumatagal nang ilang buwan ang gabi, dinudurog ang mga isip, binabaluktot ang anyo ng mga tao, nilalamon ang kanilang loob.

Kakaunti, maliliit, at sarado ang mga komunidad. Ang mga Inuit, Yupik, at mga mamamayan ng Arctic ay naninirahan kung saan walang sinumang pipiliing manatili. Dito, mahalaga ang bawat isa sa kaligtasan ng pangkat. Kung hindi ka kapaki-pakinabang,

nagiging pabigat ka. At ang mga nagiging pabigat ay naglalaho sa katahimikan, sa niyebe, sa lohika ng isang kapaligirang walang ibinibigay na palugit.

Ang mga base siyentipiko ay nagdaragdag ng isa pang uri ng lamig: ang lamig ng mga herarkiya. Dito, ang babae ay isang bihirang presensiya, isang anomalya na kailangang umangkop o sumuko.

Sa lugar na ito, walang konsepto ng “pagkawala.” Mayroon lamang puting bumubura sa lahat.

Mga babaeng Inuit at Yupik

Ang batang babae ng Arctic ay hindi inaalagaan nang may layaw: inihahanda siya. Maaga niyang natututuhang tiisin ang lamig, ang dilim, at ang gutom. Kailangan niyang maging kapaki-pakinabang sa angkan, dahil dito, ang pagkakakilanlan ay hindi personal. Ito ay may silbi. Pasan ng babae ang pamilya at ang komunidad: pagkain, apoy, mga anak, mga balat ng hayop, pag-aaruga. Walang nagsasalita tungkol sa mga karapatan. Walang nagsasalita tungkol sa kahinaan. May depresyon, ngunit wala itong pangalan. May karahasan, ngunit wala itong mga saksi.

Babae ng mga base siyentipiko

Edukada, may kakayahan, sanay sa disiplina. Dumarating siya bilang mananaliksik, tekniko, at doktor. Agad niyang natutuklasan na hindi kinikilala ng North Pole ang mga titulo. Dito, tibay lamang ng isip ang mahalaga. Pinangingibabawan siya ng mga herarkiyang panlalaki, at anumang tanda ng kahinaan ay binibigyang-kahulugan bilang kahinaan. Isa itong kapaligiran kung saan hindi sapat ang lakas: kailangan ang sukdulang pagpipigil sa sarili.

Babaeng Kanhuranin na “taga-labas”

Lumaki sa kalayaan, dumarating siya na naniniwalang kaya niyang lupigin ang lamig. Ngunit dinudurog siya ng lugar: pag-iisa, makikitid na espasyo, walang-katapusang katahimikan. Ang mga base ay hindi mga komunidad, mga makina ang mga ito. At ang isang babae, sa loob ng makinang dinisenyo ng mga lalaki, ay kailangang lumaban upang hindi maglaho.

Ang Paglalakbay sa Dulo ng Mundo

Ang kapitbahay ko, si Antonio, na kilala bilang Nino, ay ilang taon nang nagkukuwento tungkol sa North Cape, sa araw sa hatinggabi, sa mga buwang walang dilim. Isa itong pangarap na itinatago niya sa bulsa, gaya ng isang bagay na imposible. Isang umaga ng Mayo, pinindot ko ang doorbell niya at ito lamang ang sinabi ko: “Mag-impake ka. Babalik ako sa loob ng isang oras. Babalik tayo pagkaraan ng 30 araw.” Tumingin siya sa akin, nagulat, masaya. Ang asawa niya, nag-aalala, ay nagtanong kung ano ang balak namin. “Habulin ang isang pangarap,” sagot ko.

Sumakay kami sa kotse. Tinitingnan kami ng aming mga asawa na para bang baliw kami. Ngunit totoo ang biyaheng ito. Puno na ng tanong si Nino. “Saan tayo pupunta? Magkano ang dapat kong dalhing pera?” “Relaks ka lang,” sabi ko sa kanya. “Makararating tayo roon sa loob ng 54 na oras. 5,000 km lamang. Nasa bagong Range Rover tayo. Namnamin mo ang biyahe.”

Tuwing 300 km kailangan kong huminto: siya, na labindalawang taong mas matanda sa akin, ay may sariling ritmo. Ako, tubig at mga inumin; siya, kape at mga pangangailangan ng katawan. At habang palayo kami nang palayo, lalo siyang nagkukuwento tungkol sa kanyang buhay. Mga bagay na hindi ko sana nalaman kung hindi dahil sa walang-katapusang daang iyon.

Dalawang lalaking mag-isa sa kotse, laging nag-uusap tungkol sa mga babae. Ang asawa lamang niya ang nakilala niya. Natawa ako. Pinanatag ko siya: “Ganyan din kami.”

Tinanong niya ako kung paano ko napananatiling matino ang isip habang nagmamaneho nang 60 oras. Ikinuwento ko sa kanya ang Rusya, noong sa edad na 22 ay nagmaneho ako nang 51 oras upang makipagkita sa isang babaeng hindi ko pa kailanman nakikilala. “Ang mga distansiya ay hindi hangganan,” sabi ko sa kanya, “Mga dahilan lamang ang mga ito. Kailanman ay wala akong ganoon.”

Ang pagdating sa kaputian

Pumasok kami sa Norway. Isang hostel sa tabi ng daan. Doon namin iiwan ang kotse at magpapatuloy kami sakay ng sled.

Balot na balot ang gabay, hindi mabasa. Nang hubarin niya ang salamin, natuklasan kong babae pala siya. Isang babaeng Norwegian, tahimik, tuwiran, nagyeyelo. Si Nino sa gitna ng sled, siya sa harap, ako, na 190 cm, sa likod, sa pinakahuli.

Maliwanag pa ang araw. Ipinakikita ng relo ko ang oras, ngunit hindi nito sinasabi kung gabi ba o umaga. Iyon ang araw sa hatinggabi. Narating na namin ang North Cape.

Umiyak si Nino. Niyakap niya ako. Sinabi ko sa kanya, tumatawa, “Ingat... baka akalain ng mga tao na bakla tayo.” Nagtawanan kami, ngunit nasa dulo kami ng mundo.

Pagkatapos ay dumating ang hamog na nagyeyelo: -52°C .

Pagpasok sa tunay na Arctic

Dinala nila kami sa isang lalagyang metal upang magpalit ng damit. Napakabibigat na kasuotang may palaman, isinasara ng masalimuot na mga zipper.

Ako ang nagbayad sa gabay. Iniwan si Nino sa isang igloo kasama ang ilang lalaki; ako naman ay iniwan sa isa pa kasama ang isang pamilya: isang matandang lalaki, nasa pagitan ng 70 at 80, at tatlong babae na nasa pagitan ng 30 at 50.

Isa itong saradong mundo. Payak. Malupit.

Nasa isang tabi ang lalaki. Ang mga babae ang nagpapatakbo ng lahat. At ang banyo ay isang burol na limang metro ang layo sa igloo: nagyeyelo ang dumi bago pa sumayad sa lupa. Ang una kong ihi ay naging isang dilaw na bituin ng Arctic. Iyon ang Hilaga na bumabati sa akin.

Ang babaeng nasa katanghaliang-gulang, si Magi, ay nakapagsasalita ng kaunting Ingles. Ang iba ay mga kumpas, mga mata, mga kamay. Ang wika ng lamig.

Nang hindi ko matiyak kung paano gamitin ang kasuotan, siya, nang walang pag-iisip, ay humipo sa aking singit upang ipakita sa akin ang isang nakatagong zipper. Walang malisya, walang hiya: may silbi lamang. Kaligtasan.

Ang tatlong araw sa igloo

Nagdala sila ng pagkain. Tinapang isda, hilaw na isda, atay ng bakalaw, tiyan ng balyena. At mga bola ng pating. Walang mapagpipilian. Walang alternatibo. Iyon ang ibinibigay ng kalikasan.

Pagkatapos ay uminom ako: isang pulang likido. Akala ko alak. Iyon pala ay sinala, pinakuluan, at pinatamis na dugo ng balyena. Ininom ko ito. Binigyan ako nito ng lakas na hindi ko pa kailanman naramdaman. Isang sinaunang enerhiya. Akala ko cocaine. Hindi. Iyon ang Hilaga na pumapasok sa katawan.

Pinagmamasdan ako ng mga babae. Lumabas ang matanda upang mangaso. Nagpahinga ako at uminom ng dugo. Tatlong araw na walang telepono, internet, computer, walang Nino. Ako lamang at sila.

Walang gabi. Liwanag lamang, apoy, yelo, at hininga.

Humiga ang tatlong babae upang matulog. Naghanap ako ng puwesto. Itinaas ng pinakabata ang kanyang braso at sinenyasan akong lumapit. Napahalakhak sila. Hindi ko naintindihan. Sinabi nilang ako raw ang kanilang “Pasko.”

Isang paraan ng pagsasabing tinanggap na ako.

Sinubukan kong bigyan sila ng kaunting pera bilang pasasalamat. Tumanggi sila. Yakap lamang ang gusto nila. At ilang salita sa wikang Calabrian upang madama nilang mas malapit kami.

Doon ko naunawaan ang halaga ng tunay na mga regalo: iyong hindi nabibili at hindi naibebenta.

Ang pamamaalam ng gabay

Pagkaraan ng tatlong araw, dumating ang gabay. Isang oras siyang nakipag-usap sa tatlong babae. Nasa labas ako. Hindi ko naintindihan ang sinasabi nila. Hindi ko iyon negosyo. Iyon ang kanilang wika, ang kanilang mundo, ang kanilang batas.

Sa lalagyan, habang naghuhubad ako, pumasok ang gabay. Mausisa. Tuwiran. Taga-Hilaga. Niyakap niya ako nang mahigpit. Hinalikan niya ako. Kasimputi ng gatas ang kanyang balat. Kasing-asul ng langit ng Agosto ang kanyang mga mata.

Hiniling niyang isama ko siya palayo. Gagawin niya ang lahat upang makaalis sa mundong iyon.

Ngumiti ako nang may paggalang. Hindi ko kaya. Hindi ko dapat.

Isang pangako lamang ang iniwan ko sa kanya: “Kung may kailangan ka, sulatan mo ako. Tutulungan kita.” Tinanggihan pa niya ang pera. Isa siyang magandang babae, ngunit nag-iisa. Isang pag-iisang hindi nakikita mula sa malayo. Isang pag-iisang hindi pinatatawad ng lamig.

Ang pag-uwi

Sinundo namin si Nino. Tuwang-tuwa siya. Ayaw na niyang umuwi. Ngunit may usapan ako sa kanyang asawa.

Ikinuwento niya sa lahat ang kanyang tatlong araw. Nanahimik ako. Kailanman ay wala akong ibinahagi sa lalaki. Sa papel lamang.

At kaya, habang bumabalik si Nino sa kanyang mundo, papunta na ako sa iba. Ibang destinasyon. Ibang pagtatagpo.

Maligayang pagdating.

Epilogo

Hindi ka kinukuha ng Hilaga: binabago ka nito. At hindi ka na nito kailanman

ibinabalik nang buo. Pumupunta ang mga lalaki sa North Pole upang hanapin ang liwanag, ang katahimikan, ang mga larawan, ang mga pangarap. Nananatili ang mga babae upang mabuhay.

Ikinukuwento ng mga lalaki ang kanilang nakita. Inililihim ng mga babae ang kanilang naranasan.

Bumabalik ang mga lalaki. Nananatili ang mga babae. Nananatili sila sa lamig, sa mga bahay na yari sa niyebe, sa mga katahimikang walang nakaririnig. Nananatili sila upang alalayan ang mga komunidad na hindi nagdiriwang sa kanila. Nananatili sila upang

ipagtanggol ang mga bata, ang matatanda, ang mga dayuhan. Nananatili silang hindi nakikita.

Iisang alaala lamang ang dinala ko mula roon: isang maganda, napakagandang babae, ngunit nag-iisa. Hindi sa romantikong kahulugan. Sa kahulugang pantao. Sa kahulugang trahiko.

Pagninilay

Hindi pinapatay ng Hilaga ang katawan. Pinapatay nito ang presensiya. At ang natitira ay puti: isang lugar kung saan ang mga babae ay sabay na nabubuhay at naglalaho.

Ito ang dahilan kung bakit ako sumusulat. Dahil hindi ikinukuwento ng mga sukdulang lugar ang sarili nilang kuwento. At ang mga naglalakbay sa mga ito ay walang karapatang manahimik.

Hindi ako. Hindi ako. Ang lupang sinilangan ko ang nagsilang sa akin, at tinatanggap ako ng iba pang bahagi ng mundo hindi bilang panauhin, kundi bilang isa sa pamilya.

Mula sa ganap na kaputian ng Hilaga, bumaba ako sa ganap na kalituhan ng Estados Unidos.

ESTADOS UNIDOS NG AMERIKA

Ang Imposibleng Atas

Ang pagtatrabaho sa isang kompanyang Amerikano nang labingwalong taon ay nagbibigay sa iyo ng isang bagay na hindi kayang ibigay ng ibang kompanya sa mundo: isang kultura ng trabaho, mga pamamaraan, isang malinaw na misyon, at isang sistema ng mga pagpapahalaga na hindi teorya—pang-araw-araw na gawain ang mga ito. Hindi nila ipinaliliwanag sa iyo; itinatayo

nila ito para sa iyo. At ginagawa nila ito nang hindi humihingi ng pahintulot mo.

Nasa opisina ako sa New York nang alukin ako ng isang trabahong hindi ko kailanman inakala. Hindi promosyon. Hindi paglipat. Isang eksperimento.

Isang kumpidensiyal na programa, nilikha upang patunayan ang isang modelo ng ugnayang pantao sa loob ng Estados Unidos. Hindi sila pumili ng mga manager, sikologo, o tagapagsanay. Pumili sila ng mga taong may tiyak na uri ng karanasan sa totoong mundo. At lumabas ang pangalan ko—kahit labingwalong taon na akong nasa sales. Hindi ang posisyon ang tinitingnan nila: ang isip.

Simpleng ipaliwanag ang pagsubok at napakahirap tapusin:

bisitahin ang 50 estado ng Amerika sa loob ng isang taon, ako ang pipili ng mga lungsod at mananatili nang hindi bababa sa isang linggo sa bawat isa.

Ang huling dalawang linggo ay sapilitang bakasyon. Sila ang sasagot sa lahat ng gastos. Kailangan ko lamang mabuhay, magmasid, umunawa, at magsumite ng ulat tuwing Lunes. Isang salaysay na makatao, tuyo, tumpak.

Pinirmahan ko ang kontrata. Ipinaalam ko sa bahay. Wala silang itinanong. Ang gusto lamang nilang malaman ay kung dumating na ang buwanang padala. Haharap na ako sa isang taon sa Amerika. Sila, gaya ng dati, ay humaharap sa susunod na buwan.

Para makasiguro, direktang idineposito ang sahod ko sa aking bank account sa Italya. Magalang na paraan iyon ng pagsasabi sa akin: “Huwag kang gagawa ng kalokohan. Mabuhay ka sa kung anong mayroon ka. Tingnan natin kung sino ka talaga.”

Pagkaraan lamang ng labinlimang taon ako nagkaroon ng access sa aking orihinal na mga ulat, sa mga pagsusuri, at sa mga materyal na kanilang tinipon tungkol sa akin. Mula roon isinilang ang aklat na ito. Nakuha ko ang pahintulot na ilathala ito, sa isang kondisyon: huwag kailanman pangalanan ang kompanyang nag-utos nito.

Hindi na iyon mahalaga. Ang kuwentong ito ay hindi tungkol sa mga logo. Tungkol ito sa isang lalaki sa isang bansang imposibleng maunawaan maliban kung ikaw mismo ang makaranas nito.

Magsisimula ba ako sa pinakamalayong punto?

Ang lohikal na pasya ay magsimula sa mga gilid, hindi sa gitna. Sa dalawang simpleng dahilan:

1. Sariwa pa ako mula sa eksperimento: mataas na linaw ng isip, sukdulang atensiyon.
2. Kung magsisimula ako sa sukduhan, maitatama ko ang direksiyon at matatapos ko nang malinis ang paglalakbay.

Hindi ko kailangang magsimula sa Boston o Chicago. Kailangan kong magsimula sa isang hangganan. Mula sa isang lugar na Amerika lamang sa papel.

Pinili ko ang Juneau, ang kabisera ng Alaska. Hiwalay. Mararating lamang sakay ng bangka o eroplano. Isang lungsod na walang sinumang nagmamay-ari. Ang perpektong lugar para magsimula.

Sulitin ang mga Mapagkukunan

Bago umalis, ginawa ko ang pinakaiginagalang ng isang Amerikano: inayos ko ang sarili ko na parang propesyonal, hindi parang turista.

Tinawagan ko ang tatlo sa pinakasikat na airline, iyong may pinakamalalaking domestic network. Sa loob ng wala pang isang oras, bumili ako ng isang booklet ng limampung domestic flight na may 60% diskuwento.

Walang limitasyon sa oras. Walang limitasyon sa araw. Walang paghihigpit. Iisa lamang ang kondisyon: gamitin ang mga ito sa loob ng isang taon.

Ganoon din ang ginawa ko sa mga hotel chain, sa Uber Taxi, at sa mga kompanyang nagpapaupa ng kotse, at pagkatapos ay naghanda ako ng maayos na iskedyul ng mga yugto, ng mga paraan, ngunit hindi ng mga oras.

Handa na ako.

Iyon ang una kong tunay na tagumpay. Ang unang tanda na marunong akong kumilos. Ginagantimpalaan ng Amerika ang mga kumikilos, hindi ang mga naghihintay.

Nang makita ng kompanya ang transaksyon, ginawa nila ang laging ginagawa ng kulturang Amerikano: sinuri nila ang pagiging maaasahan.

Kaya ko bang pamahalaan ang isang taon ng tuloy-tuloy na paggalaw? Kaya ko bang harapin ang mga di-inaasahang pangyayari, ang mga distansiya, at ang mga emerhensiya? Kaya ko ba ang sarili ko?

Dahil dito, bago umalis, inayos ko ang isa pang mahalagang detalye:

tiniyak kong may buwanang credit limit ako na hindi bababa sa \$100,000 sa aking credit card.

Hindi ito para gastusin. Ito ay para patunayang kaya naming pamahalaan ang mga iyon. Ganito mag-isip ang mga Amerikano: kung wala kang awtonomiya, wala kang kalayaan. At kung wala kang kalayaan, hindi ka masusuri.

Mula sa sandaling iyon, hindi na atas ang programa. Isa na itong misyon.

AT NGAYON, TOTOONG MAGLALAKBAY NA TAYO

Bahagi ng Estados Unidos ang Alaska dahil lamang sa heograpiya. Ibang mundo ito.

Ito ang lugar kung saan naglalaho ang mga babae nang walang bakas. Kung saan hindi kailanman nakararating sa paroroonan ang isang reklamo. Kung saan ang mga lungsod ay mga sibilisadong isla lamang sa gitna ng isang mabangis na kontinente.

Ang Juneau ang una kong pagsubok: isang kabisera na walang daang nag-uugnay dito sa iba pang bahagi ng bansa. Isang piraso ng Amerika na hindi pakiramdam Amerika.

Dito ako nagsimulang umunawa ng isang bagay: ang paglalakbay ay hindi magiging heograpiko. Magiging pantao ito.

BLOKE 1 (Tomo I)

Alabama – Alaska – Arizona – Arkansas – California – Colorado – Connecticut – Delaware – Florida – Georgia

BLOKE 2 (Tomo II)

Hawaii – Idaho – Illinois – Indiana – Iowa – Kansas – Kentucky – Louisiana – Maine – Maryland

BLOKE 3 (Tomo III)

Massachusetts – Michigan – Minnesota – Mississippi – Missouri
– Montana – Nebraska – Nevada – New Hampshire – New Jersey
– New Mexico

BLOKE 4 (Tomo IV)

New York – Washington

BLOKE 5 (Tomo V)

North Carolina – North Dakota – Ohio – Oklahoma – Oregon –
Pennsylvania – Rhode Island – South Carolina

BLOKE 6 (Tomo VI)

South Dakota – Tennessee – Texas – Utah – Vermont – Virginia –
West Virginia – Wisconsin – Wyoming

FLORIDA

Ang Florida ay isang buhay na kabalintunaan.

Ito ang estadong nakikita ng mundo bilang destinasyon ng bakasyon: mga dalampasigan, araw, mga amusement park, mga palmera, mga cocktail, maiinit na dagat, Miami, Orlando, Tampa. Mga kulay kahit saan. Isang palagiang anyo ng kaligayahan.

Pero alam ng mga nakatira roon na ang Florida ay: – talamak na kahirapan – mga upang hindi kayang bayaran – malalim na hindi pagkakapantay-pantay – mapanlamang na turismo – paulit-ulit na mga bagyo – pana-panahong trabaho – marurupok na komunidad – napakataas na karahasan sa tahanan – matatandang iniwan sa gilid.

Isa itong estadong may dalawang mukha: ang postcard para sa turista at ang realidad para sa mga babaeng nagpapanatili ritong nakatayo. Sa Florida, hindi gaanong pinag-uusapan ang pagkawala ng mga babae. Nakatago ito sa ilalim ng buhangin, ng dagat, at ng mga sapilitang ngiti. Pero malinaw ito roon, araw-araw.

Naglalaho ang maunlad na babae dahil sa labis na pasanang panlipunan, sa walang katapusang kawalan ng katiyakan, sa kulang na serbisyo, sa mga papel na hindi nakikita na nagpapatakbo sa ekonomiya nang walang pagkilala.

Isa itong paglalahong pang-operasyon, hindi simboliko.

Ang Matandang Tagapag-alaga – 52 taong gulang

Ang Florida ang tahanan ng mga retirado ng Amerika. Milyun-milyong nakatatanda ang nakatira rito, marami ang walang pamilya, ang iba ay may malulubhang problema sa kalusugan.

Hindi ang mga institusyon ang sumusuporta sa kanila: ang mga babae.

Siya ay tagapag-alaga, katulong sa kalusugan, at manggagawa sa nursing home. Madalas siyang nagtatrabaho sa mahihirap na kondisyon: mahahabang shift, mababang sahod, masasalimuot na pasyente, mga pribadong pasilidad na nagtitipid sa lahat, at napakalalaking responsabilidad.

Kailangan niyang magbuhat ng mga katawan, magbigay ng mga gamot, maglinis, magpaligo, makinig, magpakalma, umalalay.

Wala siyang oras para sa sarili niya. Wala siyang perang maitatabi. Umiikot ang buhay niya sa karupukan ng iba.

Pisikal ang kanyang pagkawala: walang isang araw na tunay na kanya.

Kung mawawala siya, walang papalit sa kanya. Hindi kayang tumayo ng sistema nang wala siya, pero nagkukunwari itong kaya.

Ang Waitress ng mga Lugar ng Turista – 26 taong gulang

Nabubuhay ang Florida sa turismo. Nabubuhay ang turismo sa mga babae.

Nagtatrabaho siya sa mga restawran, hotel, bar, resort, amusement park, casino, beach club. Wala siyang iskedyul: may mga shift siya. Wala siyang katatagan: may mga season siya. Wala siyang karera: nabubuhay lang siya.

Ang buhay niya ay: – sapilitang mga ngiti – tuloy-tuloy na mga hiling – tip na nagpapasya sa buwan – mayayabang na kliyente – mga manager na papalitan siya sa loob ng isang minuto – walang tigil na emosyonal na trabaho.

Sa gabi, gising siya hanggang hatinggabi, pagod. Kinabukasan, magsisimula siya ulit.

Moral ang kanyang pagkawala: para sa mga turista, hindi siya umiiral. Isa siyang serbisyo, hindi isang tao.

Nakikita niya ang dagat araw-araw pero hindi ito para sa kanya.

Ang Imigranteng Babae mula sa mga Lugar sa Loob – 31

taong gulang

Malayo sa mga dalampasigan at sa mga modernong lungsod naroon ang tunay na Florida: mga bukid, mga greenhouse, maliliit at mahihirap na bayan, mano-manong trabaho.

Ang imigranteng babae – madalas ay Latin Amerikana o Haitiana – ang nagpapasan ng lahat ng ayaw ipakita ng estado: – paglilinis

ng bahay – agrikultura – pag-iimpake ng pagkain – mga serbisyong mababa ang bayad – impormal na pag-aalaga ng bata – mga shift sa gabi sa mga motel. Takot sila sa mga awtoridad, nabubuhay sa kakaunti, at nagpapadala ng pera sa kanilang bayan. Marami ang nag-iisa, ang iba ay may maliliit na anak na pinalalaki sa mabibigat na kapitbahayan.

Pang-ekonomiya at panlingguwistika ang kanyang pagkawala: hindi siya mahusay mag-Ingles, hindi niya alam kung paano humingi ng tulong, wala siyang tunay na karapatan. Ginagamit siya ng sistema. At kapag hindi na siya kailangan, binibitawan siya nito.

Siya ang babaeng nagpapanatiling malinis sa Florida nang hindi kinikilala ng Florida ang kanyang pag-iral.

Ang Babaeng Namumuhay Kasama ang Bagyo – 37 taong

gulang

Nabubuhay ang Florida sa ilalim ng palagiang banta ng mga bagyo. Bawat season ay nagdadala ng pagkabalisa: paghahanda, pagsasara, paghihintay, pag-asa.

Kapag tumama ang bagyo, sino ang nagpoprotekta sa bahay, sa mga anak, sa mga dokumento, sa kaunting mayroon kami? Laging siya.

Maraming babae ang nakatira sa: – mga mobile home – mga lumang apartment – mapanganib na mga lugar sa baybayin – mga kapitbahayan sa gilid.

Bawat bagyo ay nangangahulugan ng: paglikas, pagkawala ng trabaho, pagpupunas ng tubig sa sahig, pagsagip sa kaunting natitira.

At madalas, nangangahulugan iyon ng paggawa nito nang mag-isa.

Pangkapaligiran ang kanyang pagkawala: nangangako ang Estado ng proteksiyon, pero sila ang pinakatinatamaan, napipilitang bumagsak at magsimulang muli mula sa wala. Sa bawat bagyo, may nawawala sa kanila na hindi kayang palitan ninuman: lakas, oras, katatagan ng isip.

Epilogo – Florida

Nabubuhay ang Florida sa palagiang kaibahan: ganap na liwanag at ganap na dilim. Pandaigdigang turismo at lokal na kawalan ng katiyakan. Nakikitang yaman at pang-istrukturang kahirapan.

Ang mga babae rito ay hindi naglalaho nang magdamagan. Unti-unti silang nauupos, sa pagitan ng mga shift, ng init, ng mga bagyo, ng mga kliyente, ng matatanda, ng mga bata, ng mga trabahong walang katiyakan, at ng napakamahal na halaga ng pamumuhay.

Ang pagkawala ng mga babae sa Florida ay hindi isang pangyayari. Isa itong proseso.

Isang tuloy-tuloy na pagbabawas ng lakas, oras, dangal, at pagkilala.

Nabubuhay ang sistema dahil sa kanila, pero kumikilos ito na parang hindi sila umiiral.

Pagninilay – Florida

Isang simpleng bagay ang itinaturo ng Florida: ang pagkawala ng babae ay maaaring makulay.

Hindi kailangan ang lamig ng Alaska, ang kasaysayan ng Alabama, o ang kabagsikan ng Arizona para burahin ang isang babae.

Minsan, sapat na ang: – isang turistang hindi nakakakita – isang matandang umaasa sa iba – isang amo na nananamantala – isang bagyong tinatangay ang lahat – isang sahod na hindi kailanman sapat – isang upang imposibleng bayaran – isang kulturang hindi kumikilala sa trabahong hindi nakikita. Ang Florida ang lugar kung saan nagtatrabaho ang mga babae sa araw pero nabubuhay sa anino.

At iyan ang dahilan kung bakit ito nasa tomong ito. Dahil ipinapakita nito ang katotohanan: kahit ang pinakamasayang lugar sa mundo ay maaaring maging pinakamalupit sa mga nagpapanatili ritong nakatayo.

GEORGIA

Ang Georgia ay isang estadong may dalawang anyo: moderno sa ibabaw, sinauna sa puso.

Mabilis ang takbo ng Atlanta: teknolohiya, mga paliparan, musika, mga unibersidad, negosyo ng mga itim, pambansang pulitika. Ang iba pang bahagi ng estado, gayunman, ay nananatiling walang galaw: kanayunan, mga industriya ng pagkain, relihiyon, konserbatismo, matatag na kahirapan.

Isa itong lugar na gumawa ng kasaysayan sa mga karapatang sibil, pero iniwan nito sa likod ang marami sa mga babae nito.

Hindi binubura ng Georgia ang mga babae sa pamamagitan ng hayagang karahasan. Binubura sila nito sa bigat ng tradisyon, sa kahirapang hindi natitinag, sa mga responsabilidad sa pamilya na hindi pinaghahatian, sa mabigat at kulang ang bayad na trabaho na mukhang normal.

Dito, ang mga babae ang haligi, ang makina, ang sentro. At dahil mismo rito, ipinagwawalang-bahala sila, ipinagwawalang-bahala,

ginagamit, pinapasan nang labis, hindi pinapansin sa mga desisyon.

Ang Georgia ay isang estadong nabubuhay sa mga balikat ng mga babae at kumikilos na parang natural ang pasaning iyon.

Ang Babae ng Industriya ng Pagkain – 30 taong gulang

Ang Georgia ay isa sa mga kabisera ng industriya ng manok at karne sa Amerika. Malalaking planta, walang katapusang linya ng produksiyon, mabibigat na shift, malalamig na kapaligiran, walang tigil na ingay.

Ang babaeng nagtatrabaho rito ay humaharap sa: – nakapapagod na pag-uulit – mga hiwa, pagkaipit, talamak na sakit – tuloy-tuloy na pagbabantay – presyon ng oras ng produksiyon – marurupok na kontrata – sahod na hindi kailanman tumataas.

Hindi kailanman tumitigil ang industriya ng pagkain: hindi dahil sa sakit, hindi dahil sa pagbubuntis, hindi dahil sa problema sa pamilya.

Kung mawawala siya, may papalit sa kanya sa loob ng kalahating oras. Walang nagtatanong kung bakit. Walang tumitingin sa pinapasan niya sa kanyang mga balikat.

Pang-industriya ang kanyang pagkawala: ibinaba siya sa pagiging piyesa ng makina. Isang numerong kailangang gumana. Hindi isang buhay na kailangang unawain.

Ang Babae ng mga Komunidad ng mga Itim – 48 taong gulang

Sa Georgia ng mga itim, ang mga babae ang lahat: ina, manggagawa, gabay, espirituwal na suporta, alaala ng kasaysayan.

Siya ang sumusuporta sa malaking pamilya, ang nagtatrabaho sa loob at labas ng bahay, ang bumubuhay sa mga anak at madalas pati sa mga apo, ang nagbubuklod sa buong komunidad kapag naglalaho ang mga lalaki dahil sa mga trabahong walang katiyakan, sakit, kulungan, o depresyon.

Napakalaki ng papel niya, at hindi ito kailanman kinikilala.

Sa Atlanta, nagtatrabaho siya sa: – mga paaralan– kalusugan– mga opisina– mga serbisyong publiko– transportasyon– tulong. Sa kanayunan ng Timog, lalo pa: – agrikultura– mga tindahan– mga simbahan– pag-aalaga sa matatanda– impormal na suporta sa mga wasak na pamilya

Panlipunan ang kanyang pagkawala: ginagamit siya ng lahat, hinihingan siya ng lahat, pero walang naglalagay sa kanya sa sentro ng mga desisyon.

Siya ang babaeng sumusuporta sa isang buong bayan nang hindi kailanman maaaring bumagsak.

Ang Babaeng Namumuhay sa Pagitan ng Pananampalataya at Kontrol –

44 taong gulang

Ang Georgia ay isa sa mga pinakarelihiyosong estado sa Amerika. Ang simbahan dito ay hindi espirituwalidad: organisasyong panlipunan ito.

Para sa maraming babae, ang pananampalataya ang tanging puwang nila para huminga. Pero marami ang nakakulong sa mismong istrukturang iyon.

Mahihigpit na papel: – tapat na asawa– inang laging naroon– kagalang-galang na babae– aktibong kasapi ng komunidad

Mahihigpit na tuntunin: – huwag magpakita ng kahinaan – huwag “dungisan” ang pamilya – huwag kontrahin ang lalaki sa harap ng iba – huwag lumihis sa mga tradisyonal na papel.

Para sa maraming babae, kanlungan ang relihiyon. Para sa iba, kontrol ito.

Pangkultura ang kanyang pagkawala: hindi niya tunay na maipahayag kung sino siya dahil binibigyan siya ng komunidad ng isang larawang nakatakda na. Ngumingiti siya dahil obligado, hindi dahil pinili niya.

Ang Hindi Nakikitang Babae ng mga Labas ng Lungsod – 32 taong gulang

Sa labas ng Atlanta, bumabagal ang oras. Maliliit na lungsod, kakaunting serbisyo, mahihinang paaralan, at halos walang transportasyon.

Ang mga babae rito ay namumuhay nang puno ng maliliit na problemang walang solusyon: – mababang sahod – tumataas na upa – kulang na paaralan – malayong serbisyong medikal – laganap na adiksiyon – kawalan ng oportunidad – pisikal o paulit-ulit na trabaho.

Nagtatrabaho sila sa mga supermarket, fast food na restawran, bodega, trabahong paglilinis, at lokal na tindahan. Bawat buwan ay isang labanang pampinansiyal. Bawat taon ay mukhang parepareho.

Pangteritoryo ang kanyang pagkawala: nakatira siya sa isang lugar na hindi nagbabago at hindi rin siya hinahayaang magbago.

Nakakulong siya hindi dahil sa isang saradong pinto, kundi dahil sa isang buong heograpiyang hindi gumagalaw.

Epilogo – Georgia

Ang Georgia ay isang estadong humihingi na alam mo kung saan titingin. Kung titingnan mo ang Atlanta, akala mo modernidad ang nakikita mo. Kung titingnan mo ang kanayunan ng Timog, sinaunang kasaysayan ang nakikita mo. Kung titingnan mo ang mga industriya, ang pinakamabigat na bahagi ng ekonomiya ang nakikita mo. Kung titingnan mo ang mga komunidad, hirap na nagkukunwaring normal ang nakikita mo.

Ang mga babae rito ay hindi biglang naglalaho. Unti-unti silang nauupos sa ilalim ng: – mahihigpit na tradisyon – mabigat na trabaho – ipinataw na mga papel – banayad na kahirapan – napakalalaking responsabilidad – mga komunidad na humihingi nang marami at nagbibigay nang kaunti.

Ang pagkawala ng mga babae sa Georgia ay hindi isang puwang. Isa itong pasanin.

Isang pasaning dinadala ng mga babae nang hindi kailanman nagrereklamo dahil walang sinuman sa paligid nila ang nagsanay sa kanila na mapakinggan.

Pagninilay – Georgia

Isang malupit na katotohanan ang ipinapakita ng Georgia: may mga estado kung saan ang mga babae ay hindi binubura ng trauma, kundi ng nakasanayan.

Normal na kumapit siya. Normal na mas marami ang ginagawa niya. Normal na naroon siya kahit saan. Normal na hindi siya bumagsak. Normal na ngumiti siya kahit pagod siya.

At kapag ang isang bagay ay naging “normal,” hindi na ito nakikita.

Itinuturo ng Georgia na ang pagkawala ay maaaring buuin ng tradisyon mismo: hindi kailangan ang hayagang karahasan, sapat na ang isang papel panlipunan na ipinataw sa loob ng maraming dekada.

Ang mga babae rito ay hindi humihingi ng pagkakita. Ang hinihingi lamang nila ay huwag silang ubusin ng sistemang sinusupportahan nila.

At sapat na ito para ilagay ito sa puso ng tomo.

HAWAII

Ang Hawaii ang pinakaeleganteng panlilinlang sa Estados Unidos.

Sa mundo, paraiso ang mga ito: mga dalampasigan, turkesang tubig, surfing, perpektong klima, mga postcard, turismong pang-katalogo. Mga kulay kahit saan, kunwaring katahimikan, kamangha-manghang kalikasan.

Pero ibang-iba ang tunay na Hawaii: – napakamahal na halaga ng pamumuhay – mababang sahod – lupang nasa kamay ng iilan – turismong lumalamon sa mga likas na yaman – mga lokal na komunidad na itinutulak sa gilid – pagkakakilanlang binura o ipinagbili – kahirapang nakatago sa likod ng mga perpektong tanawin.

Ang mga babae rito ay hindi naglalaho dahil sa hayagang karahasan. Naglalaho sila dahil nakatira sila sa isang lupaing nagbebenta ng isang larawan sa mundo at nagtatago ng isa pa sa mga nakatira rito.

Doble ang kanilang pagkawala: – hindi nakikita sa mga numero ng turismo – hindi nakikita sa salaysay na pangkultura ng Amerika.

Hindi binubura ng Hawaii ang mga babae sa iisang dagok. Binubura nila sila sa kabagalan. Sa ekonomiya. Sa turismong walang iniwang puwang. Sa mga ninakaw na pagkakakilanlan.

Ang Babae ng Hospitality – 34 taong gulang

Nabubuhay ang Hawaii sa turismo. Mga tauhan sa front desk, waitress, housekeeper, room service, spa, at mga aktibidad para sa turista. Ang mga babae ang puso ng sistemang ito rito.

Nagtatrabaho siya sa mga kapaligirang mukhang perpekto, pero sa totoo ay: – mabilis ang takbo – mababa ang sahod – walang tigil ang mga hiling – imposible ang oras – may mga manager na humihingi ng sapilitang ngiti – may mga kliyenteng madalas siyang tinatrato bilang “bahagi ng package.”

Namumuhay siya kasama ang dalawang permanenteng problema:

1. mga upang hindi katanggap-tanggap (marami ang nakikihati ng bahay sa 3-4 na tao)

2. sobrang taas na halaga ng pamumuhay (doble ang halaga ng lahat

kumpara sa mainland)

Nakapaligid sa kanya ang likas na paraiso, pero ang buhay niya ay araw-araw na karera laban sa mga gastos.

Pang-ekonomiya ang kanyang pagkawala: nagtatrabaho siya sa isang paraisong hindi niya kayang bayaran.

Ang Katutubong Babaeng Hawaiian – 29 taong gulang

Ang katutubong babae ang puso ng Hawaii at ang pinakadehadong pigura.

Malinaw ang kasaysayan: kolonisasyon, pagkawala ng teritoryo, mga ipinataw na kultura, mapanghimasok na turismo. Ang buhay niya ay isang pagbabalanse sa pagitan ng tradisyon, pamilya, trabaho, at paglabang pangkultura.

Madalas siyang nagtatrabaho sa mahahalagang sektor: – mga paaralan – kalusugan – tulong sa komunidad – mga programang panlipunan – tradisyonal na agrikultura – mga inisyatibang pangkultura.

Napakalaki ng papel niya pero hindi ito kinikilala. Ang kultura niya ay ibinebenta sa mundo bilang folklore: mga sayaw, musika, at mga simbolong ginawang aliwan para sa turista.

Pangkultura ang kanyang pagkawala: ipinapakita ang kanyang pagkakakilanlan pero hindi iginagalang.

Naroon siya kahit saan bilang larawan, wala kahit saan bilang tinig.

Ang Babaeng Sumusuporta sa mga Pamilyang

Multi-henerasyon – 46 taong gulang Sa Hawaii, maraming pamilyang multi-henerasyon: hindi dahil sa tradisyon, kundi dahil sa pangangailangang pang-ekonomiya.

Tatlong henerasyon sa iisang bahay, madalas ay maliit: mga lolo at lola, mga magulang, mga anak, magkakapatid.

Ang babae rito ang gulugod ng istruktura: – nagtatrabaho siya – nagluluto siya – inaalagaan niya ang mga anak – inaalalayan niya ang matatanda – nagsisilbi siyang tulay sa pagitan ng iba’t ibang wika – hawak niya ang mga gastusin – hinaharap niya ang mga problema nang walang tulong.

Napakakaunti ng libre niyang oras. Halos walang personal na espasyo. Isang napakalaking emosyonal na pasanin.

Pantahanan ang kanyang pagkawala: umaasa sa kanya ang lahat, pero walang nakakakita sa kung sino talaga siya.

Ang pamilya ang kanyang lakas at ang kanyang hawla.

Ang Babae ay Namumuhay sa Pagitan ng Pag-iisa at Kalikasan –
32

taong gulang

Sa labas ng Honolulu at ng mga resort ay may isang sari-saring kapuluan: malalayong isla, maliliit na nayon, mga nakahiwalay na komunidad.

Dito ang trabaho ay: – agrikultura– pangingisda– pagmementena– maliliit na serbisyo– mga pangunahing paaralan– pag-aalaga sa komunidad.

Namumuhay ang babae ng isang buhay na mukhang simple mula sa mainland ng Amerika. Mahirap ito: limitadong transportasyon, malalayong serbisyong pangkalusugan, halos zero na oportunidad, laganap na adiksiyon, napakataas na presyo, at pag-iisa ng isip na itinuturing na normal.

Pangheograpiya ang kanyang pagkawala: nabubuhay siya sa labas ng mga mapa ng kapangyarihan at ng pambansang imahinasyon.

Ang kalikasan ay kagandahan at pag-iisa.

Epilogo – Hawaii

Ang Hawaii ay isang lugar kung saan doble ang lahat: kagandahan at pagod, yaman at kahirapan, larawan at realidad, turismo, at pagkabunot sa ugat.

Ang mga babae rito ay binubura hindi ng drama, kundi ng ekonomiya. Ng kasaysayan. Ng sumasalakay na turismo. Ng nakadudurog na halaga ng pamumuhay. Ng perpektong salaysay na ipinapakita ang lahat maliban sa kanila.

Ang pagkawala ng mga babae sa Hawaii ay sanhi ng: – ninakaw na pagkakakilanlan – trabahong kulang ang bayad – kulturang ipinagbili – mabibigat na pamilya – walang personal na espasyo – walang katiyakang kinabukasan.

Mukhang magaan ang Hawaii. Hindi ito ganoon.

Pagninilay – Hawaii

Bawat estado ay nagpapakita ng ibang mukha ng pagkawala. Sa Hawaii, ang pagkawala ay may kulay ng dagat, hugis ng buhangin, tinig ng tradisyong pinagsasamantalahan.

Dito, nakikita ang babae bilang larawan at hindi nakikita bilang tao. Ginagamit siya sa marketing ng turismo, sa folklore na ibinebenta sa mga bisita, sa mga perpektong litrato ng resort.

Pero ang tunay niyang buhay ay: – mahal – nakapapagod – puno ng responsabilidad – puno ng kompromiso – halos walang pagangat sa lipunan.

Itinuturo ng Hawaii na kahit ang paraiso ay maaaring itayo sa mga pagkawala ng mga naninirahan dito.

At iyan ang dahilan kung bakit nasa aklat ang estadong ito: hindi bilang lugar ng pangarap, kundi bilang patunay na tinitingnan ng mundo ang ibabaw at hindi pinapansin ang mga nagpapanatiling nakatayo sa realidad.

IDAHO

Ang Idaho ay isang estadong nabubuhay sa anino. Hindi ito nag-iingay, hindi nakaaakit ng pansin, at halos hindi kailanman pinag-uusapan ng iba pang bahagi ng Amerika.

Ito ay mga bundok, agrikultura, patatas, alagang hayop, lamig, distansiya, katahimikan. Isa itong lupaing mayaman sa kalikasan at salat sa oportunidad. Isang estado kung saan mabagal ang takbo ng oras, at lalo pang mabagal ang buhay ng mga babae.

Hindi binubura ng Idaho ang mga babae sa pamamagitan ng kahanga-hangang karahasan. Binubura sila nito sa pag-iisa, sa mahigpit na relihiyon, sa kawalan ng serbisyo, sa layo ng heograpiya, sa nakakalat na kahirapan, at sa isang kulturang ipinagwawalang-bahala na ang mga babae ang nagbubuklod sa lahat. Ang pagkawala ng mga babae rito ay produkto ng heograpiya: napakalalawak ng espasyo, kakaunti ang rekurso, sarado ang mga komunidad.

Ang Babae ng Agrikultura – 36 taong gulang

Nabubuhay ang Idaho sa agrikultura at pag-aalaga ng hayop. Laging bahagi ng kadena ng produksiyon ang mga babae. Hindi sila tinatawag na “tulong,” pero dahil kung wala sila, walang gumagana.

Nagtatrabaho siya sa mga bukid, sa mga kuwadra, inaasikaso ang bahay at ang mga anak, madalas nang hindi naghihiwalay ang trabaho at ang pribadong buhay.

Gising bago magbukang-liwayway, mga hayop, malamig na tubig, paglilinis, pag-aani, pagkaing inihahanda para sa lahat. Walang araw ng pahinga. Walang hiwalay na sahod. Lahat ay “pamilya.”

Pang-ekonomiya ang kanyang pagkawala: nagtatrabaho siyang parang lalaki, pero opisyal na “hindi siya nagtatrabaho.”

Hindi siya lumilitaw sa mga sahod, sa mga dokumento, o sa mga estadistika. Umiiral lamang siya sa pagod.

Ang Babae ng mga Konserbatibong Simbahan – 42 taong

gulang

Malakas ang presensiyang relihiyoso sa Idaho, madalas ay konserbatibo. Dito, kailangang isakatawan ng mga babae ang mga tiyak na modelo: ina, asawa, debotong pigura, tahimik, kagalang-galang, laging handa.

Nagmamasid ang komunidad. Humuhusga. Nagtutuwid.

Hindi niya kayang lumabas sa kanyang papel: anumang paglihis ay dungis sa pamilya. Pangkultura ang kanyang pagkawala: hindi siya naglalaho nang pisikal; naglalaho siya sa loob ng papel na itinakda sa kanya.

Naroon siya kahit saan, pero hindi niya maipahayag ang sarili.

Ang Babae ng mga Trabahong Hindi Nakikita – 30 taong gulang

Sa labas ng mga bukirin at ng mga simbahan ay may maliliit na bayan: Nampa, Idaho Falls, Pocatello.

Dito, nagtatrabaho ang babae bilang: – kahera– tagalinis– operator sa call center– tintera– manggagawa sa fast food– katulong sa paaralan.

Mga trabahong sumusuporta sa buong komunidad pero hindi bumubuo ng karera, hindi nagbibigay ng pag-angat, ni hindi nagbibigay ng seguridad.

Panlipunan ang kanyang pagkawala: hindi itinuturing na “mahalaga” ng pulitika ang buhay niya, hindi ito pumapasok sa mga programang pangkaunlaran, hindi ito lumilitaw sa pampublikong diskurso.

Siya ang babaeng nagpapanatiling nakalutang sa “normal” na Idaho, ang hindi pinag-uusapan ninuman.

Ang Babaeng Namumuhay sa Malayo – 51 taong gulang

Sa Idaho, ilang oras ang layo ng mga bahay at ng mga komunidad sa isa’t isa. Mahahabang daan, malalayong ospital, kakaunting paaralan, at kakaunting tindahan.

Ang babaeng nakatira rito ay humaharap sa: – pag-iisa ng isip – mababagsik na taglamig – malalayong serbisyong pangkalusugan – walang katapusang paghihintay ng saklolo – buhay na ganap na nasa loob ng bahay – laganap na adiksiyon – nakatagong kahirapan. Kung may emergency, mag-isa siya. Kung may problema siya, naghihintay siya. Kung pagod siya, walang nakakakita.

Pangheograpiya ang kanyang pagkawala: naglalaho siya sa layo. Umiiral siya, pero labas sa mapa.

Epilogo – Idaho

Ang Idaho ay isang estado ng mga kagubatan, mga bundok, at katahimikan. At sa katahimikan, mas madaling mawala ang mga babae.

Ang kanyang pagkawala ay hindi iskandalo, hindi balita, hindi numero. Isa itong araw-araw na puwang na nilikha ng: – mahihigpit na papel – mabigat na buhay sa kanayunan – mahirap

na heograpiya – mahinang ekonomiya – relihiyong nag-uutos at hindi nakikinig.

Hindi sumusugat ang Idaho sa ingay. Sumusugat ito sa kawalang-pakialam.

Pagninilay – Idaho

Bawat estado ay may anyo ng pagkawala. Sa Idaho, ang pagkawala ay may anyo ng distansiya.

Dito, ang babae ay hindi itinutulak palabas ng sistema: hindi man lang siya nakikita ng sistema.

Hindi siya nakikita dahil nakatira siya kung saan walang anumang nakararating: walang impormasyon, walang serbisyong pangkalusugan, walang pulitika, walang oportunidad.

Ipinapakita ng Idaho na hindi kailangan ng trahedya para burahin ang presensiya ng mga babae. Sapat na ang isang lupaing mas mabagal kumilos kaysa sa buhay.

At iyan ang dahilan kung bakit nasa tomo ang estadong ito: dahil ang pagkawala nito ay walang ingay pero bumibigat na parang bundok.

ILLINOIS

Ang Illinois ay isang estado ng sukdulang mga kaibahan. Ang Chicago ay isang napakalawak na metropolis, ang pusong industriyal at pampinansiyal ng Midwest. Isang higanteng pangkultura, marahas, malikhain, at pira-piraso. Ang iba pang bahagi ng estado ay ibang kuwento: kanayunan, maliliit na bayan, agrikultura, nakatagong kahirapan, at konserbatibong pag-iisip.

Isa itong teritoryong may dalawang anyo: metropolis at kanayunan, modernidad at paghina, oportunidad at kabiguan, mga unibersidad, at mga iniwanang kapitbahayan.

Sa Illinois, hindi naglalaho ang mga babae dahil sa iisang dahilan lamang. Naglalaho sila dahil kailangan nilang pagsabayin ang napakaraming magkakaibang mundo, napakaraming sirang sistema, napakaraming araw-araw na hinihingi na hindi kailanman natatapos.

Ang kanyang pagkawala ay panlungsod, pangkanayunan, pang-ekonomiya, at panlipunan. Nakadepende ito sa kung saan siya nakatira, pero pareho ang epekto: pasanin ang dala niya, hindi pagkilala.

Ang Babae mula sa Mabibigat na Kapitbahayan ng Chicago –

32 taong gulang May dalawang lungsod ang Chicago sa iisa: ang lumilitaw sa mga pelikula at ang ayaw tingnan ng sinuman.

Nakatira siya sa ikalawa. Mga kapitbahayan kung saan: – normal ang karahasan– mahihina ang paaralan– nagsasara ang mga tindahan– napakamahal ng serbisyong pangkalusugan– hindi umaabot ang gobyerno– huli o masama ang pagdating ng pulis.

Nagtatrabaho siya kahit saan siya makakaya: mga fast food na restawran, mga supermarket, paglilinis, daycare na mababa ang bayad, kaunting pag-aalalay. Hindi iisa ang problema niya: sampu nang sabay-sabay. Mga anak na kailangang protektahan, upang kailangang bayaran, mabagal na transportasyon, imposibleng iskedyul, mapanganib na kapaligiran.

Panlungsod ang kanyang pagkawala: nakatira siya sa isang lungsod na kilala sa buong mundo na hindi kailanman lumilingon

sa kanya.

Ang Babae ng mga Ospital at Klinika – 44 taong gulang

May ilan sa pinakamahahalagang pasilidad medikal ng bansa ang Illinois. Sa likod ng mga kahanga-hangang pangalang iyon ay libu-libong babae: mga nars, tekniko, operator, tagapag-alaga, at mga tauhang pansuporta.

Sila ang nagpapanatiling nakalutang sa mga sumusunod: – mga emergency room – mga departamentong punung-puno – mga marurupok na pasyente – mga shift sa gabi – walang tigil na mga emergency.

Isa itong trabahong hindi ka binibigyan ng pahinga, na inuubos ka sa katawan at sa isip.

Pang-operasyon ang kanyang pagkawala: kung titigil siya, babagsak ang buong sistema, pero ang tinig niya ay hindi kasimbigat ng kanyang trabaho.

Siya ang babaeng gumagamot sa lahat nang walang sinumang gumagamot sa kanya.

Ang Babae ng Kanayunan – 50 taong gulang

Sa labas ng Chicago at malayo sa mga unibersidad naroon ang isang Illinois ng kanayunan na kakaunti ang nakakakilala: malalawak na bukid, walang lamang mga daan, maliliit na paaralan, malalayong ospital.

Ang mga babae rito ay namumuhay sa isang mahirap na realidad: – pana-panahong agrikultura – buhay na ganap na nasa loob ng bahay – saradong komunidad – kakaunting serbisyo – laganap na adiksiyon sa mga lalaki – pag-iisa ng isip. Wala siyang

oportunidad. Wala siyang alternatibo. Wala siyang network ng suporta.

Pangteritoryo ang kanyang pagkawala: naglalaho siya sa layo, hindi dahil wala siyang halaga, kundi dahil nakatira siya kung saan hindi nakararating ang mundo.

Ang Latinang Babae ng mga Serbisyo – 29 taong gulang

May napakalaking komunidad na Latino ang Illinois, lalo na sa Chicago at sa mga industriyal na suburb nito.

Ang mga imigranteng babae ang hindi nakikitang haligi ng buong mga sektor: – catering – paglilinis – pag-aalaga sa matatanda – mga hotel – magagaang pabrika – pag-aalaga ng bata – distribusyon.

Masipag siyang magtrabaho. Kakaunti ang kinikita niya. Dalawa ang trabaho niya. Nag-i-Ingles siya sa abot ng kanyang makakaya. Pinalalaki niya ang mga anak niya nang mag-isa, o halos mag-isa.

Siya ang babaeng nagbibigay-daan sa iba na mabuhay nang maginhawa nang hindi kailanman nakakakuha ng parehong espasyo.

Pang-ekonomiya at panlingguwistika ang kanyang pagkawala: wala siyang tinig, walang proteksiyon, walang oras para magreklamo.

Epilogo – Illinois

Ang Illinois ay isang masalimuot at mabigat na estado. Hindi iisa lamang ang pagkawala ng babae. Hindi bababa sa apat, lahat magkakaiba, lahat totoo:

– panlungsod – pangkalusugan – pangkanayunan – pang-imigrante

Nagbabago ang tagpuan, pero hindi ang resulta: ginagawa ng mga babae ang lahat ng tumigil nang gawin ng Estado.

At habang kumakapit siya, naglalaho siya. Hindi binubura ng Illinois ang mga babae dahil hindi nito sila pinapansin. Binubura sila nito dahil ipinagwawalang-bahala nito sila.

Pagninilay – Illinois

Bawat estado ay nagpapatunay ng katotohanan. Ito ang pinatutunayan ng Illinois:

Kahit naroon ang isang babae kahit saan, maaari siyang mawala sa lahat ng mahalaga.

Naroon siya sa mga shift sa ospital, sa mahihirap na kapitbahayan, sa nakahiwalay na kanayunan, sa mga trabahong hindi nakikita ng ekonomiyang Latino.

Naroon siya sa bawat mahalagang tungkulin, pero hindi kasama sa bawat mesa kung saan pinagpapasyahan ang kinabukasan ng Estado.

Ang pagkawala ng mga babae sa Illinois ay katumbas ng kanilang ambag: habang mas kumakapit sila, lalo silang hindi nakikita.

At ang depektibong ekwasyong ito mismo ang dahilan kung bakit kailangan ang kabanatang ito.

INDIANA

Ang Indiana ay isang estadong nabubuhay sa mga nakasanayan, hindi sa pagbabago. Ito ang Gitnang Amerika, ang uring hindi

lumalabas sa balita, na walang hinihingi, na nagpapatuloy sa araw nito na parang mananatiling pareho ang lahat.

Isa itong lupain ng: – konserbatibong Kristiyanismo – agrikultura – maliliit na bayan – mga industriyang mekanikal – walang katapusang highway – isang mabagal na takbo na hindi nagpapatawad sa pagod. Hindi ito estadong sumasabog. Isa itong estadong umuubos. Araw-araw.

Ang mga babae rito ay hindi naglalaho dahil sa hayagang trauma. Naglalaho sila dahil kailangan nilang pagtiisan ang isang istrukturang hindi idinisenyo para sa kanila: pamilya, trabaho, relihiyon, mahihigpit na papel, maliliit na komunidad, mabibigat na inaasahan.

Normal ang pagkawala ng babae sa Indiana.

Tanggap ng lipunan. Na para bang natural na pangalawang-uri ang mga babae.

Ang Babae ng Pabrika – 33 taong gulang

Puno ng pabrika ang Indiana: mga kotse, mga makina, mga piyesa, mga makinarya. Mahahaba, paulit-ulit, maiingay na linya ng produksiyon.

Ang babae rito ay nagtatrabaho sa: – pag-aasembol – mga inspeksiyon – mga assembly line – kontrol sa kalidad – mga industriyal na bodega.

Mabigat na takbo, nakapapagod na mga shift, isang katawang nauupos.

Sapat ang sahod, pero hindi ito nagpapalaya. Nananatiling pareho ang buhay: bahay → pabrika → bahay.

Pisikal ang kanyang pagkawala: inuubos siya ng trabaho bago pa siya mag-apatnapung taon. Sakit, likod, mga braso, mga tuhod. Isang katawang may lagda ng sistema ng produksiyon.

Siya ang babaeng gumagawa ng makina ng Amerika nang hindi kayang bilhin ang itinatayo niya.

Ang Babae ng mga Simbahang Ebanghelikal – 45 taong

gulang

Ang Indiana ay isa sa mga pinakarelihiyosong estado sa Midwest. Nasa lahat ng dako ang mga simbahang ebanghelikal, may mahigpit na pagkakabuklod na mga komunidad at malinaw na itinakdang mga papel.

Dito, namumuhay ang mga babae sa loob ng isang tiyak na hangganan: – asawa – ina – tagapagturo – debotong presensiya – moral na pigura ng pamilya.

Hindi ang pananampalataya ang problema. Ang problema ay ang kontrol panlipunan na pumapalibot dito.

Kung makikipaghiwalay siya, huhusgahan siya. Kung babaguin niya ang buhay niya, ihihiwalay siya. Kung hindi siya susunod sa mga tuntunin, magiging masamang halimbawa siya.

Pangkultura ang kanyang pagkawala: hindi niya maipakita ang sarili niya kung ano siya, kundi kung ano lamang ang dapat siya.

Naroon siya kahit saan, pero laging bilang isang ipinataw na papel.

Ang Babae ng Kanayunan – 51 taong gulang

Sa labas ng maliliit na bayan at ng mga pabrika naroon ang Indiana ng kanayunan: malalawak na bukid, nakakalat na mga bahay, maliliit na komunidad, mahahabang katahimikan.

Ang mga babae rito ay namumuhay nang walang suporta: – kakaunting doktor – walang transportasyon – malalayong tindahan – mga paaralang kakaunti ang rekurso – pana-panahong trabaho sa agrikultura – ganap na responsabilidad sa bahay.

Wala siyang palugit. Wala siyang safety net. Wala siyang alternatibo. Pangheograpiya ang kanyang pagkawala: nakatira siya nang napakalayo sa lahat, at walang nagtatayo ng mga serbisyong aabot sa kanya.

Isa itong mabagal at nakalimutang Amerika, at nakakulong siya roon.

Ang Babae ng mga Pinakamababang Serbisyo – 29 taong gulang

Sa mga lungsod ng Indiana – Fort Wayne, Evansville, South Bend – sinusupportahan ng mga babae ang trabahong ayaw makita ng sinuman:

– kaherang kulang ang bayad – tagalinis – waitress sa mga fast-food chain – tagapag-alaga ng matatanda – empleyada sa convenience store – impormal na yaya

Marami siyang trabaho, kakaunti ang kita, at laging nabubuhay sa susunod na buwan.

Ang problema niya ay hindi lamang pampinansiyal. Pang-isip ito: wala siyang nakikitang kinabukasan. Wala siyang nakikitang pagangat. Wala siyang nakikitang posibilidad na gumanda ang buhay.

Panlipunan ang kanyang pagkawala: mahalaga siya sa araw-araw na buhay ng lahat at kasabay nito ay tinatrato siyang mapapalitan sa loob ng isang minuto.

Epilogo – Indiana

Ang Indiana ay isang estadong walang galaw. At sa mga panahong walang galaw, mas mabilis maligaw ang mga babae.

Walang malalaking rebolusyon dito, walang malalaking reporma, walang tulak para sa pagbabago.

Sinusuportahan ng babae: ang pamilya, ang trabaho, ang komunidad, ang relihiyon.

At habang kumakapit siya, naglalaho siya. Ang kanyang pagkawala ay yari sa pagiging normal: hindi ito balita, hindi iskandalo, hindi emergency.

Isa itong mabagal at tuloy-tuloy na pagbabawas.

Pagninilay – Indiana

Bawat estado ay may anyo ng pagkawala. Sa Indiana, ito ang anyo ng nakagawian.

Dito, dumarating ang babae at namumuhay nang hindi nakikita dahil sa tatlong puwersa: – tradisyon – trabahong hindi nakikita – mga komunidad na humuhusga sa halip na makinig.

Nagiging hawla ang pagiging normal. Nagiging pagkakakilanlan ang papel. Nagiging tungkulin ang pagsisikap.

Itinuturo ng Indiana na ang pagkawala ng babae ay maaaring buuin nang walang malisya: kung walang sinumang nagtatanong kailanman kung kumusta talaga ang isang babae.

At iyan ang dahilan kung bakit nasa aklat ang estadong ito: dahil hindi kailangan ng trahedya para burahin ang isang tao. Sapat na ang araw-araw na buhay.

IOWA

Ang Iowa ang pusong pang-agrikultura ng Amerika. Walang katapusang lawak ng mais, soybeans, mga sakahan, mga silo, tuwid na mga daan, malalayong bahay. Mula sa labas, mukha itong simpleng estado: trabaho, pamilya, katahimikan. Pero alam ng mga nakatira roon na maskara ang pagiging simple. Sa likod nito ay may pagkamasalimuot na walang sinumang nagpapaliwanag.

Ang Iowa ay hindi moderno ni atrasado: ito ay nakatigil. Isang matatag, pang-agrikultura, konserbatibo, praktikal na pagkakatigil. Isang estado kung saan ang ikot ng lupa ang nagpapasya sa lahat, at kailangang umangkop ang mga babae sa isang ritmong hindi isinasaalang-alang ang kanilang buhay.

Dito, hindi naglalaho ang mga babae dahil sa madramang mga pangyayari. Naglalaho sila dahil sa walang tigil na pagod, sa mga papel na hindi nagbabago, sa kawalan ng alternatibo, sa isang malawak at walang lamang lupain na lumalamon sa kanilang oras, lakas, at pagkakakilanlan.

Ang pagkawala ng mga babae sa Iowa ay pang-agrikultura, pantahanan, at pang-isip. Isa itong mabagal na paglalaho na walang nakakakita dahil mukha itong “normal.”

Ang Babae ng Sakahan – 37 taong gulang

Hindi siya “tumutulong” sa sakahan. Lagi siyang nagtatrabaho.

Gumigising siya bago magbukang-liwayway, inaasikaso ang mga hayop, inihahanda ang mga kagamitan, inaalagaan ang mga pananim, naglilinis, nagluluto, nag-aayos, nagmamaneho, nagkukumpuni. Isa itong ikot na hindi natatapos: season pagkatapos ng season, taon pagkatapos ng taon.

Wala siyang sahod. Wala siyang oras ng trabaho. Wala siyang proteksiyon.

Itinuturing na “pamilya” ang trabaho, at kaya naglalaho ito sa mga numero, sa mga account, at sa pagkilala.

Pang-ekonomiya ang kanyang pagkawala: ginagawa niya ang 50% ng trabaho, pero hindi siya makita kahit saan.

Mahalaga siya, pero hindi siya umiiral sa mga dokumento.

Ang Babaeng Namumuhay sa Pagitan ng Relihiyon at

Komunidad – 45 taong gulang Sa maliliit na bayan ng Iowa, mas maimpluwensiya ang mga simbahan kaysa sa gobyerno. Sila ang nagpapasya ng mga papel, mga asal, at mga hangganan. At para sa mga babae, laging pareho ang iskrip:

– ina – asawa – kagalang-galang na pigura – kasangkot sa komunidad – hindi kailanman lumalabas sa linya

Hindi siya makahihiwalay nang walang mantsa. Hindi niya mababago ang buhay niya nang walang pamimintas. Hindi niya maipapakitang marupok siya nang walang “panghihimasok” ng komunidad.

Pangkultura ang kanyang pagkawala: ang kanyang pagkakakilanlan ay hindi kanya, sa komunidad ito.

Namumuhay siya sa loob ng isang papel, hindi sa loob ng kanyang sarili.

Ang Babae ng Pinakamababang Trabaho – 31 taong gulang

Sa mga katamtamang laking lungsod – Des Moines, Cedar Rapids, Davenport – hawak ng mga babae ang mga trabahong

sumusuporta sa buong estado:

– kahera – tagalinis – waitress – manggagawa sa fast food –
tauhan sa nursing home – yaya – tagapag-alaga ng matatanda na
mababa ang sahod

Mahahabang shift, mababang sahod, zero na paggalaw.

Ang buhay niya ay kabuuan ng maliliit na pagsisikap: siksik na
iskedyul, mga anak, mga gastos, gasolina, tumataas na upa, mga
sahod na hindi kailanman nagbabago. Panlipunan ang kanyang
pagkawala: kung wala siya, titigil ang lahat, pero walang
nagtuturing sa kanya na pangunahing pigura sa ekonomiya.

Mapapalitan siya kahit hindi talaga siya mapapalitan.

Ang Babaeng Namumuhay sa Malayo – 52 taong gulang

Napakalaki ng Iowa. May mga bahay na 30, 40, o 50 minuto ang
layo mula sa isang supermarket. Maaaring isang oras na biyahe
ang layo ng isang klinika. Kakaunti ang mga paaralan. Halos wala
ang transportasyon.

Ang babaeng nakatira rito ay humaharap sa: – mababagsik na
taglamig – mga emergency na walang tulong – mga sakit na siya
mismo ang nag-aasikaso – pag-iisa ng isip – ganap na
responsabilidad sa bahay at sa mga anak – kawalan ng
pampasigla, ng mga network, ng malalapit na komunidad.

Kung may mangyari, walang sinumang naroon nang ilang oras.
Kung bumigay siya sa damdamin, wala siyang mapagsasabihan.
Kung may problema siya, inaasikaso niya ito sa abot ng kanyang
makakaya.

Pangheograpiya ang kanyang pagkawala: naglalaho siya sa layo. Isang layong hindi nakikita ng mundo dahil hindi nito ito nararanasan.

Epilogo – Iowa

Ang Iowa ay isang estadong nabubuhay sa tahimik na trabaho. Walang tunog ang lupa. At gayundin ang mga babaeng nagpapasan dito.

Araw-araw ang kanilang pagkawala: hindi kapansin-pansin, hindi nakikita, hindi iniuulat. Sinusuportahan nila ang pamilya, ang sakahan, ang trabaho, at ang komunidad. At habang sinusuportahan nila ang kanilang sarili, naglalaho sila sa mga tungkulin.

Hindi binubura ng Iowa ang mga babae. Hindi lang nito sila tinitingnan.

Pagninilay – Iowa

Bawat estado ay nagbubunyag ng isang panig ng pagkawala. Sa Iowa, ang pagkawala ay may anyo ng mabigat na pagiging normal.

Ito ang ideya na “ganito na talaga ito ginagawa noon pa man,” na ang mga babae ay dapat sumuporta, hindi humingi, na natural ang kanilang pagpapagal, na hindi kasinghalaga ng lupa, ng pamilya, ng ritmo ng agrikultura ang kanilang tinig.

Itinuturo ng Iowa na hindi nangangailangan ng karahasan ang pagkawala ng babae. Sapat na ang isang tradisyong hindi kinukuwestiyon.

At iyan ang dahilan kung bakit bahagi ito ng aklat: para ipakita ang Amerikang hindi nagbabago at ang mga babaeng nagbabayad ng halaga ng kawalan nito ng galaw.

KANSAS

Ang Kansas ay isang malawak at walang lamang espasyo. Mga bukid, hangin, tuwid na mga daan, walang hanggang abot-tanaw. Para sa marami, isa lamang itong daanan sa pagitan ng mas mahahalagang estado. Para sa mga nakatira roon, isa itong heograpiyang humuhubog sa kanilang buhay: pag-iisa, tradisyon, trabaho sa agrikultura, maliliit na komunidad na mabagal magbago, kung magbago man.

Hindi pinapatay ng Kansas ang mga babae sa pamamagitan ng hayagang karahasan. Pinapatay sila nito sa pag-uulit, sa pag-iisa, sa kawalan ng alternatibo, sa isang kulturang hindi natitinag kahit isang pulgada.

Isa itong estado kung saan mabigat ang lahat: ang daan, ang distansiya, ang relihiyon, ang trabaho sa agrikultura, ang paghuhusga ng komunidad.

Ang babae rito ay hindi naglalaho dahil sa isang pangyayari. Naglalaho siya dahil sa isang ritmo. Isang ritmong hindi kailanman naglalagay sa kanya sa sentro.

Ang Babae ng Malalaking Sakahan – 38 taong gulang

Nabubuhay ang Kansas sa industriyal na agrikultura. Malalaking makinarya, masinsinang pag-aani, at trabahong hindi natatapos.

Dito, mahalagang bahagi ng kadena ng produksiyon ang mga babae: – nagmamaneho sila ng mga sasakyan – nag-aalaga sila ng mga hayop – hawak nila ang mga account ng pamilya – inihahanda nila ang pagkain para sa lahat – binabantayan nila ang mga oras, ang mga binhi, ang mga ani – nagmementena sila – inaalagaan nila ang bahay at ang mga anak.

Kasindami ng lalaki ang trabaho niya, madalas higit pa. Pero opisyal, siya ay isang “maybahay.”

Pang-ekonomiya ang kanyang pagkawala: lumilikha siya ng halaga, pero hindi siya lumilitaw sa mga kita, sa mga dokumento, o sa mga estadistika.

Isa siyang haliging walang pagkilala.

Ang Babae ng Maliliit na Komunidad – 47 taong gulang

Ang maliliit na bayan ng Kansas ay gumagana na parang mga saradong organismo. Magkakakilala ang lahat. Pinag-uusapan ng lahat ang isa’t isa. Hinuhusgahan ng lahat ang isa’t isa.

Namumuhay ang mga babae sa mahihigpit na papel: – ina – asawa – debotong pigura – palagiang presensiya sa simbahan – suporta ng komunidad – pakikilahok sa mga lokal na paaralan.

Hindi niya mababago ang buhay niya nang hindi siya pinagmamasdan. Hindi siya maaaring bumigay nang hindi siya binabansagan. Hindi niya muling maiimbento ang sarili nang hindi siya hinuhusgahan.

Pangkultura ang kanyang pagkawala: hindi siya pag-aari ng sarili niya; pag-aari siya ng komunidad.

Hindi siya malaya: may gamit siya.

Ang Babaeng Nagtatrabaho sa mga Pinakamababang Serbisyo –
33

taong gulang

Sa mga katamtamang laking lungsod – Wichita, Topeka, Overland Park – ginagawa ng mga babae ang pangunahing trabaho ng

lipunan:

– kahera – tagalinis – empleyada sa grocery – waitress – manggagawa sa nursing home – katulong sa paaralan

Masipag siyang magtrabaho, kakaunti ang kita. Wala siyang pagangat, walang karera, walang kasangkapan.

Ang buhay niya ay binubuo ng: mga shift na walang katiyakan, mga anak na kailangang alagaan, mahihinang serbisyong publiko, at upang lumalamon sa kalahati ng kanyang sahod.

Panlipunan ang kanyang pagkawala: ginagawa niya ang lahat, pero para sa Estado ay hindi siya prayoridad.

Mapapalitan siya. At iyon ang bumubura sa kanya.

Ang Babaeng Namumuhay sa Malayo – 53 taong gulang

Napakalawak ng Kansas. Nakakalat na mga bahay, walang katapusang mga daan, mga bayang pinaghihiwalay ng dosenang kilometro.

Ang babaeng nakatira rito ay humaharap sa ganap na pag-iisa: – malalayong ospital – bihirang paaralan – mahinang transportasyon – kakaunting kapitbahay – halos walang suportang panlipunan.

Mahaba ang taglamig. Mabagsik ang tag-init. At ang lahat—bawat problema—ay bumabagsak sa kanya.

Kung masira ang kotse, naghihintay siya. Kung kailangan niya ng doktor, nagmamaneho siya nang ilang oras. Kung bumigay siya sa damdamin, wala siyang network.

Pangheograpiya ang kanyang pagkawala: naglalaho siya sa isang teritoryong hindi itinayo para protektahan siya, kundi para lamang tawirin.

Epilogo – Kansas

Ang Kansas ay isang simpleng estado. Pero mapanlinlang ang pagiging simple nito. Sa likod ng katahimikan, ng mga bukid, ng hangin, at ng mga walang lamang kalye ay may palagiang pakikibaka na walang nakakakita.

Dito, sinusuportahan ng mga babae ang lahat ng nagpapanatiling nakalutang sa estado: lupa, bahay, pamilya, komunidad, trabaho.

At habang kumakapit siya, naglalaho siya.

Ang kanyang pagkawala ay binubuo ng: – mahihigpit na papel – pag-iisa – trabaho sa agrikultura na walang pangalan – kakaunting serbisyo – layo ng isip at ng katawan. Hindi binubura ng Kansas ang mga babae sa pamamagitan ng trauma. Binubura sila nito sa pamamagitan ng nakasanayan.

Pagninilay – Kansas

Bawat estado ay nagbubunyag ng isang anyo ng pagkawala. Ibinubunyag ng Kansas ang pinakatahimik sa lahat: ang binuo ng heograpiya at ng tradisyon.

Dito, maaaring mabuhay ang isang babae nang buong buhay sa loob ng isang papel, sa loob ng isang distansiya, sa loob ng isang trabahong hindi kinikilala, nang hindi kailanman nagkakaroon ng oras o espasyo para isipin kung sino talaga siya.

Itinuturo ng Kansas na hindi nangangailangan ng sukdulang karahasan o kahirapan ang pagkawala ng mga babae. Sapat na ang isang lupaing hindi nagbabago at isang kulturang hindi nakikinig.

At iyan ang dahilan kung bakit narito ang estadong ito: para ipakita kung paano pinapasan ng Amerika ng kanayunan ang mga babae nang hindi kailanman inaamin.

Ferdinando Frega